

[Arne Christiansen]

marks landbrugseksport fra 8,2 mia kr. i 1972 til 19 mia kr. i 1977.

For det fjerde kan for industriens vedkommende nævnes, at der er tale om en voksende andel i såvel eksport til som import fra EF-området. Jeg vil gerne i denne forbindelse henvise til, hvad regeringsbladet Aktuelt skrev fredag d. 6. ds., s. 23, hvorfra jeg citerer:

»I direkte tilskud til dansk landbrug og dermed til Danmark betalte EF 3¼ mia kr. i 1977. Det er ikke penge lige ned i landbrugets lomme, men valuta, som det danske samfund kan bruge. EFs direkte tilskud svarer til 15.000 menneskers beskæftigelse i eksportindustrien . . .

Foruden de penge, der udbetales kontant fra EF, er der en ekstra valutaindtægt direkte til landbruget af størrelsesordenen 6 mia kr. sidste år. Dette er en følge af det samlede højere prisniveau i EF. Hvis vi stod uden for EF og forsøgte at sælge vore varer til EF eller til andre lande uden for EF, ville mere end 40.000 arbejdspladser være i fare.«

Klarere kan det jo faktisk ikke siges, og jeg kunne tænke mig at give det råd til dem, der til stadighed foretager meningsundersøgelser ud fra spørgsmålet: hvad ville De stemme, hvis De i dag skulle tage stilling til dansk medlemskab – at de skal holde op med at spørge på den bagvendte måde og i stedet spørge: er der nogen, der i dag vil være med til at melde Danmark ud af EF og dermed tage ansvaret for et valutatab på adskillige milliarder kroner, en forværring af arbejdsløsheden på 40.000, en hurtig, men sikker afvikling af det valutaskabende danske landbrug og et Danmark, der står alene i en række afgørende forhandlinger på den internationale scene? Det vil være klogere at erkende, at vi er i EF, og at vi bliver der, ganske som statsministeren sagde i et interview i søndags; jeg er helt enig i de synspunkter, statsministeren dér gav udtryk for.

Det er jo pudsigt, at i 1972 var modstandernes hovedargument, at var vi først medlemmer, kunne vi aldrig komme ud igen; man viftede til stadighed med Romtraktatens art. 240. Siden 2. oktober 1972 er dette argument drejet 180 grader, og så fortsætter kampagnen imod, uden at der sættes noget realistisk eller konstruktivt i stedet.

Det må dernæst være rimeligt at pege på, hvad venstre altid har fremhævet i den euro-

pæiske debat, at den økonomiske udvikling, hvis resultater ingen kan bortforklare heller ikke ved nok så mange professorale kunstgreb, må gå hånd i hånd med en politisk udvikling. Men en stærkere økonomisk koordinering er nødvendig først og fremmest som forudsætning for et udvidet valutasamarbejde. Da en gradvis udvikling givet er nødvendig, er vejen måske en valutaslange med et lidt mere elastisk skind. En udvidelse af det økonomiske samarbejde vil også give øgede beskæftigelsesmuligheder og alene derved påkalde interesse hos mange, der ellers i dag er ligegyldige over for det europæiske samarbejde for ikke at sige direkte fjendtlige over for det.

Det egentlige udenrigspolitiske samarbejde er ikke omfattet af Romtraktaten, men det udvikler sig naturligt på områder af fælles interesse og også områder, hvor Danmark alene ikke ville kunne opnå tilsvarende resultater. Udenrigsministeren har peget på disse områder, jeg vil gerne nævne dem og understrege forskellige af dem: samarbejdet under Lomékonventionen med mere end 50 udviklingslande, kontakten med COMECON, EFs holdning til afrikanske problemer, problemerne i Mellemøsten, ikke mindst den fælles EF-linje i GATT-runden og adskillige andre områder.

Det gælder endvidere holdningen til EFTA, herunder de nordiske lande, med hvilke samarbejdet fortsættes og udbygges i samme konstruktive gænge som før det danske medlemskab. EF-modstandernes vingeskudte svane fra plakaten i 1972 viste sig som ventet at være en lokkeand, og dem er der som bekendt ikke noget kød på.

Danmark står i de kommende måneder over for store opgaver. I betragtning af den stadig snævrere sammenhæng mellem de økonomiske og de politiske problemer inden for det europæiske samarbejde er det efter venstres opfattelse tilfredsstillende, at de udenrigspolitiske tøjler er samlet hos én minister, at udenrigstjenesten på ny fremtræder som en enhedstjeneste, jo stærkere integrationen mellem politisk og økonomisk samarbejde udvikler sig i EF.

Jeg noterer mig, at udenrigsministeren i flere af sine talrige programtaler forud for formandskabet har fremhævet særlige områder for danske initiativer: udbygning af valutasamarbejdet, bekæmpelse af nationale støt-